

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 24. 10. 2019 v Českých Budějovicích v senátě složeném z předsedy JUDr. Milana Kučery, Ph.D. a soudců Mgr. Ondřeje Vítů a JUDr. Stanislava Žížaly v trestní věci **obžalovaného** [REDACTED], narozeného [REDACTED] v [REDACTED], trvale bytem [REDACTED], o jeho odvolání proti rozsudku Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 23. 1. 2019, č.j. 31 T 80/2018-1042,

takto:

Z podnětu odvolání obžalovaného [REDACTED] **se podle § 258 odst. 1 písm. b), odst. 2 trestního řádu napadený rozsudek částečně zrušuje, a to ve výroku o vině obžalovaného** [REDACTED] **pod bodem II. a dále ve výroku o trestu týkajícím se obžalovaného** [REDACTED] **a podle § 259 odst. 3 tr. řádu se znovu rozhoduje tak, že**

obžalovaný

[REDACTED],
nar. [REDACTED] v [REDACTED], trvale bytem [REDACTED]

se uznává vinným, že

prostřednictvím celosvětové sítě internet nabízel formou inzerátů převod obchodních společností na svoji osobu či na osobu s falešnou identitou s tím, že účetnictví obchodní společnosti odborně zlikviduje, dosud nezjištěný pachatel, jednajíce se záměrem provést účelový převod společnosti BIFIDUS s.r.o., motivovaný snahou o zatajení účetnictví společnosti, které bude provedeno obžalovaným [REDACTED], jmenovaného vyhledal a oslovil, se záměrem, aby na něj [REDACTED] nar. [REDACTED], trvale bytem [REDACTED] převedl obchodní podíl společnosti BIFIDUS s.r.o. (od 28. 11. 2016 název společnosti WASERGEIST s.r.o.) a tudíž i odpovědnost

Shodu s prvopisem potvrzuje Helena Rubicková

za správné, úplné, průkazné, srozumitelné a přehledné vedení účetnictví způsobem zaručujícím trvalost účetních záznamů, přičemž [redacted] za tímto účelem pověřila účetního společnosti [redacted], aby připravil pro dalšího jednatele společnosti, [redacted], jediného společníka se 100% obchodním podílem ve společnosti BIFIDUS s.r.o., plnou moc k převodu obchodního podílu ve společnosti BIFIDUS s.r.o., jejímž obsahem byl mimo jiné převod obchodního podílu společnosti na [redacted], dále odvolání obou jednatelů a volba [redacted] novým jednatelem společnosti BIFIDUS s.r.o., když tuto plnou moc zaslala cestou e-mailu [redacted], který jí dne 4. 11. 2016 podepsal na pobočce České pošty a.s. České Budějovice, [redacted] následně s pomocí této plné moci u notáře JUDr. Miroslava Nováka, Dlouhá 16, Praha, nechal sepsat notářské zápisy sp. zn. NZ 1150/2016, N 1195/2016, na základě kterých došlo mimo jiné k převodu vedení obchodní společnosti a odpovědnosti za řádné vedení účetnictví na jeho osobu, a takto [redacted] jednal přes to, že ve skutečnosti nikdy neměl zájem s touto obchodní společností vyvíjet podnikatelskou činnost a plnit své povinnosti, následně dne 16. 11. 2016 [redacted] podepsal předávací protokol dokladující převzetí účetnictví společnosti BIFIDUS s.r.o., když současně v rámci vedeného šetření policejního orgánu odmítl sdělit místo, kde se účetnictví společnosti nachází, za současného tvrzení, že jej nikdy nepřevzal, čímž ohrozil nejméně majetková práva společnosti BIFIDUS s.r.o., spočívající v nemožnosti zjistit správně hospodářský stav společnosti a majetkovou i finanční situaci včetně stavu závazků a pohledávek“ a rovněž ohrozil nejméně řádné vyměření daně z příjmu právnických osob za období roku 2015,

tedy

společným jednáním zatajil účetní knihy, zápisy nebo doklady sloužící k přehledu o stavu hospodaření a majetku nebo jejich kontrole a ohrozil tak majetková práva jiného a včasné a řádné vyměření daně

čímž spáchal

přechin zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění podle § 254 odst. 1 alinea třetí trestního zákoníku formou spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku

a odsuzuje se

podle § 254 odst. 1 trestního zákoníku, za užití § 67 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku a § 68 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku, k peněžitému trestu ve výši **100 denních sazeb po 1 150 Kč, tedy v celkové výši 115 000 Kč**, přičemž pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, se podle § 69 odst. 1 trestního zákoníku stanoví náhradní trest odnětí svobody na **8 (osm) měsíců**.

Podle § 68 odst. 5 trestního zákoníku se obžalovanému povoluje splácet uložený trest **v pravidelných měsíčních splátkách po 9 584 Kč** ke každému 15. dni v měsíci počínaje právní mocí tohoto rozhodnutí, pod ztrátou výhody splátek jestliže nezaplatí dílčí splátku včas.

Podle § 71 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku se obžalovanému ukládá **trest zákazu činnosti spočívající v zákazu působení ve statutárních orgánech obchodních korporací na dobu 5 (pět) let**.

V ostatním, tedy ve výroku o vině a trestu týkajícím se obžalované [redacted] a zprošťujícím výroku týkajícím se téže obžalované, zůstává napadený rozsudek nedotčen.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem rozhodl Okresní soud v Českých Budějovicích o tom, že

Shodu s prvopisem potvrzuje Helena Rubicková

██████████ je vinen jednáním spočívajícím v tom, že prostřednictvím celosvětové sítě internet nabízel formou inzerátů převod obchodních společností na svoji osobu či na osobu s falešnou identitou s tím, že účetnictví obchodní společnosti odborně zlikviduje, dosud nezjištěný pachatel vyhledal ██████████, se záměrem, aby na něj ██████████, nar. ██████████, trvale bytem ██████████ převechl obchodní podíl společnosti BIFIDUS s.r.o. a tudíž i odpovědnost za správné, úplné, průkazné, srozumitelné a přehledné vedení účetnictví způsobem zaručujícím trvalost účetních záznamů, přičemž ██████████ za tímto účelem pověřila účetního společnosti ██████████, aby připravil pro dalšího jednatele společnosti, ██████████, jediného společníka se 100% obchodním podílem ve společnosti BIFIDUS s.r.o., plnou moc k převodu obchodního podílu ve společnosti BIFIDUS s.r.o., jejímž obsahem byl mimo jiné převod obchodního podílu společnosti na ██████████, dále odvolání obou jednatelů a volba ██████████ novým jednatelem společnosti BIFIDUS s.r.o., když tuto plnou moc zaslala cestou emailu ██████████, který ji dne 4. 11. 2016 podepsal na pobočce České pošty a.s. České Budějovice, ██████████ následně s pomocí této plné moci u notáře JUDr. Miroslava Nováka, Dlouhá 16, Praha, nechal sepsat notářské zápisy sp. zn. NZ 1150/2016, N 1195/2016, na základě kterých došlo mimo jiné k převodu vedení obchodní společnosti a odpovědnosti za řádné vedení účetnictví na jeho osobu, a takto ██████████ jednal přes to, že ve skutečnosti nikdy neměl zájem s touto obchodní společností vyvíjet podnikatelskou činnost a plnit své povinnosti, následně dne 16. 11. 2016 ██████████ podepsal předávací protokol dokladující převzetí účetnictví společnosti BIFIDUS s.r.o., když současně v rámci vedeného šetření policejního orgánu odmítl sdělit místo, kde se účetnictví společnosti nachází, za současného tvrzení, že jej nikdy nepřevzal, čímž ██████████ ohrozil nejméně řádné vyměření daně z příjmu právnických osob za období roku 2015,

2. Proti tomuto rozsudku podal řádně a včas odvolání obžalovaný, a to do výroku o vině i trestu. Uvedl, že obžalován byl z toho, že se měl údajně dopustit posuzovaného skutku ve spolupachatelství s obž. ██████████. V rozsudku je však již pouze uvedeno, že měl „společným jednáním zatajit účetní knihy...“ bez uvedení osoby, se kterou takové jednání měl spáchat, přičemž vymezení osoby se kterou se měl jednání dopustit, považuje obžalovaný za zásadní, neboť v případě spolupachatelství se vyžaduje společný úmysl spolupachatelů zahrnující jak společné jednání spolupachatelů, tak i sledování společného cíle. Tedy skutek, pro který byl uznán vinným prvoinstančním soudem, je vymezen odlišně od skutku, pro který byl obžalován. Má za to, že v tomto směru prvoinstanční soud neúplně zjistil skutkový stav a tím zkrátil jeho práva na obhajobu. Existují totiž pouze dvě osoby, které se mohly na údajném zatajení účetních knih podílet, buď spoluobžalovaná paní ██████████, nebo druhý jednatel pan ██████████. Vzhledem k tomu, že se s obž. ██████████ nezná a nikdy s ní nekomunikoval, nemohl se s ní dopustit jakéhokoliv společného jednání, tím méně se společným záměrem, když jejich zájmy jsou v této záležitosti zcela odlišné, např. jemu by zatajení účetnictví nic pozitivního nepřineslo, pouze komplikace v rámci dalšího fungování společnosti, naopak spoluobžalovaná ██████████ se tímto mohla snažit zakrýt svoji případnou další protiprávní činnost. Nemohl však uvedený skutek spáchat ani ve spolupachatelství s druhým jednatelem ██████████, neboť ten mu pouze zaslal poštou plnou moc k převodu společnosti, nikdy se s ním nesešel a ani mu slíbené účetnictví jinak nedoručil. Skutečnost, že k předání účetnictví nikdy nedošlo, je zjevná z několika okolností. Jednak bývalý jednatel společnosti ██████████ sice předložil jakýsi podepsaný předávací protokol o předání účetnictví, o nějž v průběhu trestního řízení obžaloba opřela svoji argumentaci, nicméně sám při podání vysvětlení dne 12. 10. 2016 uvedl, že účetnictví společnosti v držení nikdy neměl, nemohl jej tak z logiky věci ani předat, předávací protokol se tak nezakládá na pravdě a nepotvrzuje skutečné předání čehokoliv. U hlavního líčení pak tento z pochopitelných důvodů vypovídat odmítl. Nadto účetnictví společnosti s ohledem na výpověď svědka ██████████ ani mít ke dni podpisu předávacího protokolu nemohl, pokud svědek ██████████ současně tvrdí, že jej měl

v držení on a údajně mu tento veškeré účetnictví předal již v létě roku 2016. V průběhu trestního řízení pak vyplynulo, že předání kompletního účetnictví ani nebylo možné, neboť část účetnictví měly v držení orgány činné v trestním řízení v jiných kauzách paní [REDAKCE]. Bývalý účetní společnosti [REDAKCE] naopak v rámci výpovědi v hlavním líčení uvedl, že účetnictví předával, nicméně neví komu (dle jeho doslovných slov „asi tomu [REDAKCE]“), totožnost si však neověřoval, neví kde a kdy, údajně v létě 2016. Takové údajné předání je navíc naprosto nevěrohodné, účetnictví by zcela jistě nebylo předáváno 4 měsíce před prodejem společnosti, ke kterému vůbec nemuselo dojít, navíc neznámé a neztotožněné osobě s protokolem datovaným (a úředně ověřeným) o 4 měsíce později. Vzhledem k tomu, že svědek [REDAKCE] u hlavního líčení potvrdil, že v rámci této údajné předávky účetnictví obdržel předávací protokol, který je součástí trestního spisu, je tato výpověď zcela nesmyslná právě s ohledem na ověřený podpis na předávacím protokolu. Celá svědecká výpověď svědka [REDAKCE] u hlavního líčení postrádala konzistentnost, když na jednu otázku odpovídal, že obžalovaného nezná, v jiné odpovědi hovořil tak, že se s ním setkal v Praze a předával mu účetnictví, přičemž ani popisovaná podoba jeho osoby neodpovídá skutečnosti. Nelze též nezmínit, že svědek [REDAKCE] v rámci podání vysvětlení uvedl mimo jiné, že „V období letních prázdnin roku 2016, tedy buď v červenci, nebo srpnu roku 2016 jsem veškeré papírové účetnictví předal panu [REDAKCE]. Panu [REDAKCE] jsem to předal na základě ústní domluvy s paní [REDAKCE].“ Změna výpovědi v průběhu hlavního líčení nemůže být vykládána v neprospěch obžalovaného právě s ohledem na jejich rozpornost, a to bez ohledu na procesní použitelnost předchozích výpovědí. Procesní nepoužitelnost předchozích naprosto rozporných výpovědí svědků [REDAKCE] a [REDAKCE] a jejich postup v hlavním líčení, který vyzněl jednoznačně ve prospěch jejich kamarádky resp. dlouhodobé klientky spoluobžalované paní [REDAKCE], již reálně hrozil nepodmíněný trest odnětí svobody, nemůže být k tíži obžalovaného, naopak je třeba konstatovat, že nebylo prokázáno, že účetnictví bylo obžalovanému předáno. Prvoinstančnímu soudu lze tedy vytknout, že jakkoliv důkladně provedl šetření ohledně ve spise uvedených inzerátů, tak naprosto přešel rozpory a časové nesouslednosti v otázce, která je pro posuzovaný skutek klíčová, a to je samotné předání účetnictví. Obžalovaný se totiž nemohl dopustit v obžalobě tvrzeného protiprávního jednání, pokud mu nebylo účetnictví společnosti BIFIDUS s.r.o. předáno. Z pohledu předchozích jednatelů společnosti paní [REDAKCE] a pana [REDAKCE] a jejich činnosti ve společnosti, za níž byla obž. [REDAKCE] odsouzena, bylo klíčové, aby se účetnictví nedostalo do rukou třetích osob, tedy ani do rukou obžalovaného. Toto pochopil až v období po převodu společnosti na jeho osobu, kdy se na něj začali obracet a nadále obrazení další věřitelé společnosti, kteří své pohledávky neuplatňovali v rámci vedených trestních řízení s paní [REDAKCE]. Rovněž nelze souhlasit se závěrem prvoinstančního soudu, že „neměl zájem s touto obchodní společností vyvíjet podnikatelskou činnost a plnit své povinnosti“, když tyto skutečnosti vůbec nebyly předmětem dokazování. Naopak účtoval o všech účetních případech, které v době výkonu funkce, bylo třeba zaúčtovat. Pokud by obdržel v souladu s dohodou účetnictví společnosti, mohla být společnost též dále využita k jejímu dalšímu přeprodeji. Absurdně se též jeví vymezení skutku ve smyslu, že „ohrozil nejméně řádné vyměření daně z příjmu právnických osob za období roku 2015.“ Již z pohledu časového období, když nabyl společnost v listopadu 2016, nemohl ohrozit řádné vyměření daně z příjmu právnických osob za období roku 2015 resp. minimálně nemohl vědět, že dosavadní jednatelé porušili svojí povinnost podat nejpozději do 31. 3. 2016 daňové přiznání. Pokud tedy někdo ohrozil řádné vyměření daně z příjmu právnických osob za období roku 2015, pak to mohly být pouze osoby, které byly statutárními zástupci společnosti v předmětném období, nikoli obžalovaný. Celé trestní řízení bylo vedeno jednostranně, když se orgány činné v trestním řízení např. nijak nepozastavily nad tvrzeními, že obž. [REDAKCE] ještě dne 20. 9. 2016 jednala za společnost BIFIDUS s.r.o. při svém výslechu a pro potřeby policejního orgánu udělila souhlas (svým podpisem a razítkem společnosti) se zproštěním povinnosti zachovávat mlčenlivost a vzal za prokázané, že tato odstoupila z funkce emailovou zprávou zasloupanou údajně panu [REDAKCE] již dne 4. 5. 2016, když toto odstoupení nebylo zapsáno do obchodního rejstříku a ten samý pan [REDAKCE] obžalovaného ještě dne 4. 11.

2016 zmocnil k odvolání obou jednatelů společnosti.

Bez ohledu na vše výše uvedené má obžalovaný za to, že mu prvoinstanční soud uložil trest v rozporu se zákonem. Ustanovení § 68 odst. 6 trestního zákoníku výslovně stanoví, že „peněžitý trest soud neuloží, je-li zřejmé, že by byl nedobytný“. Prvoinstanční soud mu totiž uložil peněžitý trest, aniž by zjišťoval jeho závazky a vyšel pouze z jím tvrzeného příjmu. Příjem sice v době výpovědi v hlavním líčení uvedl ve výši 35 tis., nicméně to bylo v době, kdy taxislužbu provozoval teprve 2 měsíce a především v turistické sezóně, když ani sám nepředpokládal, že v období mimo hlavní turistickou sezónu mu příjem klesne na cca 20-25 tis. měsíčně. Každopádně ze svého příjmu musí každý měsíc hradit nájemné ve výši 12 tis. Kč a 2 tis. Kč zálohy na služby související s nájmem bytu a dále 5 tis. Kč na dlužném výživném dceři [REDAKCE], nar. [REDAKCE] prostřednictvím Úřadu pro mezinárodní ochranu dětí a dále má podle výpisu z centrální evidence exekucí celkem 11 neskončených exekucí, když některé jsou vedené od roku 2013 a dosud neskončené, a to jakkoliv se snaží své závazky postupně splácet. Peněžitým trestem uloženým jeho osobě tak prvoinstanční soud jednak ohrozil výživu dcery [REDAKCE] a jednak je takovýto trest trestem likvidačním a z pohledu množství neúspěšně vedených exekucí peněžitým trestem nedobytným.

3. Podle § 254 odst. 1 tr. řádu, nezamítne-li nebo neodmítne-li odvolací soud odvolání podle § 253 tr. řádu, přezkoumá zákonnost a odůvodněnost jen těch oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nejsou odvoláním vytýkány, odvolací soud přihlíží, jen pokud mají vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání. Podle § 254 odst. 2 tr. řádu, mají-li však vytýkané vady svůj původ v jiném výroku než v tom, proti němuž bylo podáno odvolání, přezkoumá odvolací soud i správnost takového výroku, na který v odvolání napadený výrok navazuje, jestliže oprávněná osoba proti němu mohla podat odvolání. Podle § 254 odst. 3 tr. řádu, jestliže oprávněná osoba podá odvolání proti výroku o vině, přezkoumá odvolací soud v návaznosti na vytýkané vady vždy i výrok o trestu, jakož i další výroky, které mají ve výroku o vině svůj podklad, bez ohledu na to, zda bylo i proti těmto výrokům podáno odvolání.
4. Ve smyslu citovaných zákonných ustanovení přezkoumal odvolací soud k odvolání obžalovaného napadený rozsudek v celém rozsahu včetně řízení, které rozsudku předcházelo, a dospěl k následujícím závěrům.
5. V řízení předcházejícím napadenému rozsudku nedošlo k žádným vadám, které by vedly k tomu, že napadený rozsudek by nemohl obstát a musel by být bez dalšího zrušen. Okresní soud konal řádně a při zachování veškerých zákonných lhůt hlavní líčení, v němž obžalovanému poskytl dostatečný prostor k uplatnění jeho obhajoby a i v ostatních směrech plně šetřil jeho práva. V hlavním líčení provedl též procesně řádným způsobem veškeré důkazy potřebné ke zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností v rozsahu nutném pro své rozhodnutí.
6. Provedené důkazy okresní soud též patřičně vyhodnotil, jeho úvahy jsou logické a krajský soud se s nimi v zásadních bodech ztotožňuje. Námitka obžalovaného, na které prioritně založil svou argumentaci spočívající v tom, že nebylo prokázáno předání účetnictví jeho osobě, je lichá. Odvolací soud považuje za správný závěr okresního soudu, že obžalovaný převzal účetní knihy, zápisy nebo jiné doklady vztahující se ke společnosti BIFIDUS s.r.o. a následně předstíral vůči jiným osobám (kontrolním a daňovým), že je nemá a způsobil tak, že jsou pro tyto orgány předmětné doklady nedostupné. Ohledně tohoto závěru soud důvodně vycházel z předávacího protokolu sepsaného dne 16. 11. 2019, na němž jsou notářsky ověřeny podpisy i dalších dokazováním zjištěných skutečností (viz sdělení notáře JUDr. Svobody a příslušný svazek ověřovací knihy). Výhrad nelze mít ani k závěru nalézacího soudu, že to byl právě obžalovaný, kdo zveřejnil inzerát, v němž se prezentuje jako osoba, která je schopna zajistit přepis společnosti na svou osobu, nebo na falešný občanský průkaz za současného převzetí účetnictví, které bude „odborně zlikvidováno“, když zde okresní soud důkazně vycházel především z podrobného šetření

Shodu s prvopisem potvrzuje Helena Rubicková

provedeného již v přípravném řízení policejními orgány, tedy zejména ze sdělení společností Gransy s.r.o. a CZ.NIC z.s.p.o. Komplexní důkazní řetězec pak dotváří další zjištěné skutečnosti, zejména to, že obžalovaný jako jednatel a většinou i společník působí či působil ve stovkách společností, které jím, jak je zjistitelné z veřejných zdrojů, nejsou vedeny řádným způsobem a s péčí řádného hospodáře. V této souvislosti vyšel soud i z výpovědi svědkyně [REDAKCE] - účetní, která vyvrátila tvrzení obžalovaného o dlouhodobé spolupráci při správě jím vedených společností.

7. Pakliže obžalovaný argumentoval tím, že předání kompletního účetnictví nebylo možné, neboť část účetnictví měly v držení orgány činné v trestním řízení v jiných kauzách K. [REDAKCE], je třeba říci, že z výpovědi žádného ze svědků ani z žádné listiny se nepodává, že by bylo účetnictví společnosti jako celek předáno policejním orgánům a tato skutečnost rovněž nevyplývá z rozsudků vztahujících se k obžalované [REDAKCE]. Pokud snad orgány činné v trestním řízení určitými listinami disponovaly, rozhodně se nejednalo o ucelenou účetní jednotku ve smyslu zákona o účetnictví a navazujících právních předpisů.
8. Pochybení krajský soud neshledává ani v závěru soudu prvního stupně, že obžalovaný s předmětnou společností neměl zájem vyvíjet podnikatelskou činnost a plnit své povinnosti. Okresnímu soudu lze vytknout, že pokud tento svůj závěr zahrnul do skutkové věty, měl zdůvodnit, jaké dokazováním zjištěné skutečnosti jej k tomu vedly, což neučinil. Správnost takového závěru však nepochybně dána je, což vyplývá z usnesení Krajského soudu v Brně sp. zn. 50 Cm 67/2018, jímž bylo rozhodnuto o zrušení společnosti s likvidací a jmenování likvidátora, které bylo provedeno v rámci veřejného zasedání krajským soudem. Z výše uvedeného usnesení vyplývá, že společnost nevykonávala činnost, předmět podnikání zapsaný v obchodním rejstříku neměla, nezakládala listiny do sbírky listin, nekonala valné hromady. K tomu je třeba přičíst zprávu příslušného finančního úřadu, z níž je jasně patrné, že nebylo podáno daňové přiznání k dani z příjmu právnických osob za zdaňovací období roků 2015 a 2016 ani přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období 4. čtvrtletí roku 2016. Rovněž bylo deklarováno, že za roky 2017 a 2018 nelze pro absenci účetních dokladů specifikovat výši daně.
9. I v důsledku výše uvedeného je nedůvodnou rovněž námitka obžalovaného, že nemohl ohrozit řádné vyměření daně z příjmu právnických osob za období roku 2015, neboť společnost nabyt v listopadu 2016. Je pravdou, že obžalovaný se stal jednatelem a společníkem dne 10. 11. 2016, formálně byli tudíž odpovědní za podání daňového přiznání k dani z příjmu právnických osob za zdaňovací období roku 2015 předchozí jednatelé. To však nic nemění na tom, že v důsledku jednání obžalovaného k ohrožení vyměření předmětné daně došlo. Stalo se tak když obžalovaný na sebe převedl společnost a převzal její účetní doklady, které následně zatajil, čímž způsobil jejich nedostupnost. Pokud by byly tyto účetní doklady k dispozici, měly by příslušné orgány podklady pro svou úřední činnost a daň mohla být vyměřena dodatečně či mohl být realizován jiný adekvátní postup. S ohledem na absenci veškerých účetních dokladů však byla kontrolní a vyměřovací činnost finančních úřadů znemožněna. Je třeba dodat, že situace se periodicky opakovala i v dalších letech, kdy již veškeré povinnosti příslušely, jakožto jednatelem pouze obžalovanému. Obžalovaný je tedy fakticky odpovědný i za to, že nemohla být vyměřena daň z příjmu v letech 2016 až 2018.
10. S ohledem na výše uvedené činí krajský soud závěr, že nalézací soud zjistil v zásadě správně skutkový stav věci a přiléhavě jej kvalifikoval. Přesto však přistoupil ke zrušení napadeného rozhodnutí, k čemuž jej vedlo to, že v popisu skutku není explicitně zmíněn specifický následek jednání obžalovaného „ohrozí tak majetková práva jiného“, ač je uveden ve větě právní. Přitom jak vyplývá z konstantní judikatury (R 54/2006) dovětek „ohrozí tak majetková práva jiného nebo včasné a řádné vyměření daně“ u trestného činu zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění podle § 254 odst. 1 trestního zákoníku se vztahuje ke všem třem alinéám, a proto je třeba zaměřit na prokázání tohoto znaku dokazování a jeho výsledky pak vyjádřit ve skutkové i právní větě

výroku o vině odsuzujícího rozsudku, včetně uvedení konkrétního subjektu, jehož majetková práva byla v důsledku jednání obžalovaného ohrožena a specifikace charakteru ohrožení.

11. Vzhledem k těmto skutečnostem musel krajský soud skutkový popis v rozsudku precizovat. V obecné rovině je nutno konstatovat, že protiprávním jednáním zasáhl obžalovaný zájmy předmětné právnické osoby, tedy subjektu se zcela odlišenou majetkovou entitou než je majetková entita odvolatele samotného. Z tohoto pohledu již z popisu skutku v napadeném rozsudku je zřejmé, že absence účetních dokladů způsobující neprůkaznost a nekontrolovatelnost účetnictví oné právnické osoby měla negativní dopad do práva jiného, přičemž tímto jiným je právě příslušná společnost odlišná od obžalovaného. V případě pachatelů, kteří řádně nevedou účetnictví právnické osoby, pak z povahy věci vždy ohrožují její majetková práva, která jsou ve vztahu k nim majetkovými právy jiného. Je nutno zmínit, že není vyžadováno, aby tato majetková práva byla skutečně zasažena, ale postačuje pouhé jejich ohrožení, které může spočívat např. v tom, že právnická osoba není schopna ověřit, natož pak dokázat, existenci svých případných pohledávek anebo naopak se úspěšně bránit údajným závazkům popřením jejich pravosti či výše.
12. Jakkoli tento následek v popisu skutku v prvostupňovém rozsudku uveden je, není vyjádřen dostatečně. Krajský soud proto napadený rozsudek v celém rozsahu zrušil a precizoval popis skutku tak, aby tento obsahoval jednoznačné určení subjektu, jehož majetková práva byla jednáním obžalovaného ohrožena. Taková precizace skutku není postupem v rozporu se zákazem reformace in peius, neboť se tak nikterak nezhoršil stav oproti situaci, jaká byla založena rozhodnutím prvostupňového soudu. I v popisu skutku v napadeném rozsudku byl totiž implicitně obsažen prvek ohrožení majetkových práv společnosti BIFIDUS s.r.o. a na této situaci se explicitním vyjádřením této skutečnosti nic nezměnilo. Daný postup byl již krajským soudem aplikován v jiné obsahově obdobné právní věci a následně aprobován Nejvyšším soudem (viz rozhodnutí sp. zn. 5 Tdo 417/2018)
13. Pokud jde o otázku spolupachatelství a výtky obžalovaného vztahující se k tomuto institutu, konstatuje krajský soud následující. Obžalovaný uvedl, že se s [redacted] nezná a nikdy s ní nekomunikoval, nikdy se nesetkal ani s [redacted]. S nabídkou odkupu společnosti přišel zprostředkovatel, kterého není blíže schopen specifikovat. [redacted] uvedla, že obžalovaného nezná, účetnictví nikdy neměla, jeho předání neřešila. [redacted] u hlavního líčení odepřel výpověď. Současně však bylo prokázáno, že obžalovaný se stal majitelem a statutárním orgánem společnosti. Převod společnosti motivovaný snahou o zatajení účetnictví společnosti s ním tedy někdo dojednat musel. Okresní soud tedy uzavřel, že v daném případě byl obžalovaný za účelem převodu společnosti kontaktován pravděpodobně [redacted] nebo [redacted], případně další nezjištěnou osobou. Za této situace označil spolupachatele za nezjištěného. Tento závěr soudu lze akceptovat, když i po vyčerpání všech dostupných důkazních prostředků stále existuje více možností, kdo byl osobou, která se na protiprávním jednání obžalovaného podílela. Takový postup není v trestních věcech ničím neobvyklým a nekrátí obžalovaného v jeho právech na obhajobu, jak je uváděno v odvolání.
14. Lze přisvědčit odvolateli, že úmysl u spolupachatelů se musí vztahovat nejen ke znakům trestného činu, ale musí zahrnovat také spáchání trestného činu společným jednáním. Spolupachatel nepochybně věděl, že jeho jednání směřuje k jednoznačnému účelu, kterým bylo zatajení účetnictví tak, aby nebylo možné zjistit ekonomickou situaci společnosti, která dlouhodobě zatajovala před správcem daně příjmy z obchodní činnosti s cílem vyhnout se plnění daňových povinností. Potřeba zakrytí krácení daní a charakter činnosti obžalovaného spočívající v převodu společnosti a „odborné likvidaci“ jejich účetnictví, které jím byly veřejně prezentovány, vedly k tomu, že právě on se stal novým nabyvatelem a statutárním orgánem společnosti. Za této situace byl krajským soudem do popisu skutku zahrnut prvek subjektivní vědomosti spolupachatele o společném jednání, které zahrnovalo protiprávní zatajení účetních dokladů. Ani takovéto upřesnění skutku

není postupem v rozporu se zákazem reformace in peius, neboť nezhoršuje je stav oproti situaci, která byla založena rozhodnutím nalézacího soudu.

15. Beze změny krajský soud převzal též výrok o uloženém trestu, v němž již soud prvního stupně zohlednil veškeré polehčující i přitěžující okolnosti projednávaného případu. To platí jak o druhu a výměře základního trestu (peněžitý trest), tak i o stanoveném náhradním trestu.
16. Výrok o trestu, který byl rovněž napaden odvoláním, považuje soud za správný. Nelze souhlasit s tvrzením obžalovaného, že mu prvoinstanční soud uložil trest v rozporu se zákonem, konkrétně ustanovením § 68 odst. 6 trestního zákoníku, které výslovně stanoví, že peněžitý trest soud neuloží, je-li zřejmé, že by byl nedobytný. Krajský soud se domnívá, že tato situace u obžalovaného dána není. Obžalovaný je osobou, která figuruje či historicky figurovala ve stovkách obchodních společností. Sám uvedl, že společnosti kupuje a v některých případech i následně prodává. Aby mohl koupit takové množství společností, musí disponovat dostatečným kapitálem. V tomto případě navíc pro něj nebyl problém zaplatit úhradu nákladů za sepsání notářského zápisu, jímž došlo k převodu společnosti. Obžalovaný také tvrdil, že jím kupované společnosti jsou zajímavým obchodním artiklem již jen proto, že jsou plátcem DPH, když z tohoto důvodu je o ně mezi podnikateli zájem a on je dále přeprořádá. Z výše uvedeného je zřejmé, že obžalovaný fakticky disponuje finančními prostředky a uložený peněžitý trest schopen uhradit je, to obzvláště za situace, kdy mu bylo povoleno uložený trest hradit v přiměřených měsíčních splátkách. Pokud by přes vše výše uvedené dílčí splátku uhradit nemohl, bude zřejmě muset přikročit k prodeji některých svých společností. S ohledem na množství jím vlastněných obchodních společností to jistě nebude problém. Vzhledem ke shora specifikovaným skutečnostem shledal krajský soud peněžitý trest zákonným a z hlediska jeho výše adekvátním.
17. S ohledem na veškeré výše popsané souvislosti bylo nepochybně na místě uložit obžalovanému i trest zákazu činnosti spočívající v zákazu působení ve statutárních orgánech obchodních korporací na dobu 5 let. V tomto směru krajský soud odkazuje na argumentaci obsaženou v odůvodnění napadeného rozhodnutí, kterou považuje za správnou.
18. Z popsaných důvodů bylo rozhodnuto jak uvedeno ve výroku rozsudku odvolacího soudu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat dovolání u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do 2 měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud v Brně (§ 265c tr.ř., § 265e odst. 1 tr.ř.).

Dovolání mohou podat

a) nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i neprospěch obviněného,

b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr.ř.).

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 tr.ř.).

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr.ř.) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až 1) nebo § 265b odst. 2 tr.ř., o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 1, 2 tr.ř.).

Dovolání podané v elektronické podobě musí být opatřeno uznávaným elektronickým podpisem (§ 6 odst. 1 zák. č. 297/2016 Sb.). Bez této náležitosti nejsou s elektronickým podáním spojeny žádné účinky řádného podání.

České Budějovice dne 24. 10. 2019

JUDr. Milan Kučera, Ph.D. v.r.
předseda senátu